

26 november 2017
(laatste zondag kerkelijk jaar 2016-2017)

'WIJ ZULLEN OPSTAAN!'

Bijbellezing: 1Thessalonicenzen 4,13-5,11

Vandaag staan wij stil bij het afscheid dat wij in het afgelopen kerkelijk jaar hebben moeten nemen van broeders en zusters in onze gemeente. Wij denken ook aan al diegenen onder ons die een geliefde hebben moeten loslaten die vanmorgen niet zal worden genoemd.

Marco Borsato zingt: *Afscheid nemen bestaat niet...* Maar in deze preek u bij het herdenken wel een heel andere boodschap mee dan de woorden van Marco Borsato. Want weet u..., eigenlijk geloof ik er helemaal niet in wat Marco zingt. Was het maar waar! Was het maar waar dat afscheid nemen niet bestaat! Was het maar waar dat onze geliefde nog steeds bij ons is, ook al zien wij hem of haar niet. Maar *dat* maakt dat sterven juist zo vreselijk hard en zwaar: *afscheid nemen bestaat wel!* Wij gaan daarom luisteren naar de woorden waarmee Paulus de gemeente in de stad Thessaloniki bemoedigt en troost, nu er enkele gemeenteleden uit die gemeente zijn overleden. Het zijn troostvolle woorden van Paulus, maar ook heel indringende woorden. Ik hoop dat deze woorden van Paulus ook voor u tot een troost zullen zijn... en ook tot bewustwording en bezinning zullen leiden als het gaat om afscheid, om het sterven, maar ook om ons leven van alledag.

Paulus begint met te schrijven: 'ik wil niet, broeders en zusters, dat jullie onwetend zijn ten aanzien van hen die zijn ontslapen (= gestorven)'. Het vermoeden bestaat dat Paulus dit onderwerp aansnijdt, omdat hij hierover een vraag heeft ontvangen vanuit de gemeente, of dat Paulus in ieder geval heeft gemerkt dat er in de gemeente bepaalde vragen leefden. Vragen betreffende het afscheid van gemeenteleden die zijn overleden. Hoe moet je dat nu plaatsen? Hoe moet je hier nu mee omgaan? Paulus had namelijk steeds gezegd tegen deze mensen die pas geleden christen waren geworden, dat Jezus spoedig zal komen. Ja, in al zijn brieven en toespraken verwees Paulus naar de terugkomst van Jezus. Jezus, de opgestane HEER, zal eens in alle heerlijkheid verschijnen, als Koning, als Rechter van hemel en aarde. En dan zullen alle machten voor Hem buigen..., dan zal alles maar dan ook alles nieuw worden... Nou, de gemeenteleden hadden dit in hun hart gesloten, zij verlangden met elkaar naar dat moment waarop de Heer zal komen... Maar nu waren enkele gemeenteleden gestorven. Blijkbaar was de macht van de dood dus nog niet verslagen... Maar hoe zit het dan met die woorden van Paulus over 'nieuw leven', over 'opgestaan zijn met Christus'... 'Waar zijn de overledenen? Zullen zij die toekomst van de Heer nog mee gaan maken?'

Paulus wil de gemeente in Thessaloniki troosten. Hij schrijft 'ik wil niet dat jullie bedroefd zijn zoals de anderen die geen hoop hebben'. Bedroefd, dat ben je. Paulus wil dus niet het verdriet wegpoetsen met zijn woorden. Dat is heel pastoraal van Paulus: je moet nooit de tranen van een ander met tissues vol Bijbelteksten proberen weg te vegen. Dat lukt je niet. En dat moet je ook niet willen. ... Maar wel zegt Paulus: ik wil, ik hoop vurig dat jullie in je gemis en verdriet *op een andere manier* bedroefd zijn, dan anderen. De dood ontnemt je inderdaad al je dromen en toekomstplannen. De dood heeft de kracht om dat in een keer allemaal weg te nemen. Maar, zegt Paulus, *jullie hoeven niet bedroefd te zijn zonder hoop...*, want in de tranen die je bij jezelf in de spiegel ziet mag je een glinstering opvangen van de hoop die je mag hebben..., de hoop die het geloof in Jezus je kan geven... want: *jullie broeders en zusters die zijn gestorven, jullie geliefden – oud of jong overleden - zullen een keer*

opstaan! Wie in het geloof is gestorven..., die zal eens met Jezus opstaan!

Daarom noemt Paulus degenen die zijn gestorven 'ontslapen'. De overledenen slapen als het ware. Natuurlijk: dit beeld gaat op veel manieren mank en dat zal Paulus ook wel geweten hebben. Dit beeld van slapen en wakker worden gaat op veel manieren mank, denk maar aan de graven die meestal na een aantal jaren geruimd worden, of alleen al het feit dat de aarde met haar beperkte afmetingen kan niet eens straks zo'n wakker geworden mensenmassa zou kunnen herbergen..., een groot mysterie is het en blijft het..., maar houd je voor nu maar gewoon even vast aan dat eenvoudige, prachtige beeld dat de Bijbel geeft. God zal wel voor de rest zorgen. Degenen die in Christus zijn ontslapen..., zullen op een keer wakker mogen worden.

Paulus werkt deze troost die hij geeft nog verder uit. Hij geeft er nog meer woorden aan door nog een ander beeld te gebruiken. Paulus gebruikt nu een heel ander beeld, het beeld van een Romeins keizer die een stad komt bezoeken. Zo'n bezoek van de keizer werd in die tijd uitgebreid voorbereid, want de keizer moet keizerlijke eer ontvangen. De stad die door de keizer werd bezocht, liep daarom op het moment dat de keizer in aantocht was de stad uit om hem alvast te gaan begroeten, om hem binnen te halen. Je gaf daarmee een warm welkom aan de keizer, je liet zien dat je op zijn komst had gerekend en naar zijn komst had verlangd... En als de ontmoeting met de keizer ergens op de weg had plaatsgevonden, dan keerde men vervolgens met de keizer en zijn gevolg terug naar de stad.

Nu, zo zal het straks zijn, zegt Paulus. Koning Jezus zal komen. Hij zal terugkomen naar deze aarde. Nu niet als mens, geboren in een kribbe..., nee, Hij zal straks in al Zijn Koninklijke heerlijkheid verschijnen. Als Koning van hemel en aarde. Als Overwinnaar op alle machten en alle duisternis. En de gelovigen op aarde zullen Hem binnenhalen. Koning Jezus zal door de mensen die naar hem hebben verlangd straks worden binnengehaald, zij zullen uitgaan om Hem te ontmoeten. Maar – en dat is nu de troost die Paulus wil geven - degenen die op dat moment nog zullen leven, die zullen niet voorop lopen in de stoet. Nee, *degenen die zijn gestorven..., degenen die door hun overlijden uit het zicht zijn verdwenen..., die zullen eerst opstaan en voorop lopen in de stoet, Koning Jezus tegemoet.* ... Dat is een basisregel in het Koninkrijk van God: de laatsten worden de eersten. Degenen die op afstand zijn geraakt door hun overlijden en het verstrijken van de tijd, *die* zullen toch als eerste de Koning tegemoet mogen gaan. Zij gaan voorop in de stoet (vers 16-17).

Wij zullen opstaan, zegt Paulus, 'tot een ontmoeting met de Heer in de lucht'. De lucht, het luchtruim boven ons, staat in de Bijbel beeld voor het domein van allemaal machten en krachten, de duivel en de demonen die ons leven hier op aarde beïnvloeden. Nu, juist daar... te midden van al die machten en krachten zal Koning Jezus ons tegemoet komen en zullen wij Hem ontmoeten en Hem zingend mogen binnenhalen als de Machthebber! De Koning! Nu is deze aarde nog bezet gebied, een strijdtoneel, een oorlogsgebied, nu is die christelijke gemeente nog maar een kolonie in een vijandig gebied..., maar straks als de Koning komt, dan zal Gods Koninkrijk echt zichtbaar worden..., dan zal het vreedzaam werkelijkheid worden..., straks zal Koning Jezus bij ons zijn en wij bij Hem.... Dan zullen wij altijd met de Heere zijn, zo schrijft Paulus met misschien wel een bevende hand van emotie en verlangen...

Wat een prachtige bemoediging hè?... Afscheid nemen bestaat niet? Afscheid nemen bestaat wel. Zeker wel. Die kloof tussen ons en onze geliefden die zijn overleden, die kloof is zo groot... en zo diep... Pas later in het rouwproces dringt het vaak tot je door hoe diep die kloof eigenlijk is... Die intense pijn voel je vaak pas later. Maar.... straks zullen die broeders en zusters van ons voorop gaan om Jezus te ontmoeten. Die oudere man. Die jonge vrouw. Dat kind op

de arm van die medegelovige. We zullen in diezelfde stoet met elkaar lopen. De Koning tegemoet.

Natuurlijk..., ook deze woorden van Paulus raken de grenzen van ons voorstellingsvermogen. Want hoe zal het straks allemaal dan zijn? Zullen wij elkaar in die stoet mensen terugvinden? En hoe dan? Hoe zal mijn oma er straks uitzien? Zal ik haar herkennen als mijn oude oma, of zal zij straks weer de jonge dochter zijn van haar vader en moeder, mijn overgrootouders? Hoe zal dat familielid er straks uit zien dat in de laatste jaren van haar leven zo was veranderd door haar ziekte? En dat heel kleine kindje, hoe zal die straks zijn? ... Paulus benadrukt dat wij samen zullen zijn rondom de Heere, maar hoe...? Een theoloog schreef hierover: *wij zullen elkaar kennen, zoals wij werkelijk zijn..., zoals wij door God gekend zijn.*

Wij zullen elkaar kennen, zoals wij werkelijk zijn..., zoals wij door God gekend zijn... Nu zijn wij hier op aarde getekend door onze leeftijd, door onze lichamelijke mogelijkheden of onmogelijkheden, door onze omstandigheden, door de successen en mislukkingen in ons leven... dat alles heeft ons voor een groot deel gemaakt tot wie wij nu zijn. Maar straks zullen al deze facetten van ons leven als schillen een voor een wegvallen. Wij zullen een nieuw lichaam ontvangen, een nieuw leven, gekend en nieuw geschapen door God... en samen zullen wij een nieuwe gemeenschap mogen vormen rondom de Heere.

Is er dus herkenning straks, herkennen wij elkaar? Nou, het zal geen familiereunie worden waarbij wij allemaal oude geschiedenissen zullen ophalen..., daar hebben wij straks in de eeuwigheid geen tijd voor want...: aan de ene kant benadrukt Paulus heel sterk dat 'samen zijn' dat er straks met elkaar zal zijn – wat een troost! – maar aan de andere kant gaat Paulus ook aan al de vragen die dat oproepen voorbij en richt hij al onze aandacht op waar het werkelijk om gaat: *niet om elkaar terug te zien..., nee om samen bij de Here te zijn.* Daar gaat het om! Om bij onze Bevrijder te mogen zijn Die ons zo diep heeft liefgehad en als mens voor ons is gekruisigd... Om bij onze Schepper te zijn Die al met ons bezig was voor onze geboorte en ons bij de Naam heeft geroepen... Verlangt U ook niet naar dat moment? Om bij de Bron van ons leven, om heel dicht bij de Bron van liefde, genade en vergeving te mogen zijn?

Vanuit Pasen kijken wij vooruit. Jezus is opgestaan. En eens zal Hij al diegenen die zijn gestorven, die zijn 'ontslapen' wakker roepen. Dan is het tijd om op te staan en om met Hem mee te gaan... om voor altijd in Zijn nabijheid te zijn.

Paulus schrijft: 'troost elkaar met deze woorden'. Dat is mooi: je bent in de kerk aan elkaar gegeven om elkaar te troosten en te bemoedigen met deze boodschap. Wij zijn aan elkaar gegeven om samen die hoop op Jezus' komst vol te houden. ... Dan deel je natuurlijk ook het verdriet met elkaar. Dat verdriet moet de ruimte krijgen in de kerk. Dat laten wij staan. Wij zijn bedroefd met elkaar..., *maar niet zonder hoop*, zegt Paulus. En dat vlammetje van de hoop zet heel die diepe duisternis in een ander licht. Als gemeente kijk je samen verder... zingend... biddend... soms met tranen die voor je gevoel blijven stromen... soms met een diep verlangen en een diepe vreugde... Zo nemen wij elkaar mee op weg naar Christus' toekomst.

Ja, dat moeten wij echt doen: elkaar meenemen op weg naar die toekomst van de HEER! Want dat zal heel ons leven van nu veranderen en vormen. De komst van Jezus die wij verwachten, die komst zet het levenseinde en het afscheid nemen in een ander licht..., maar *laat dat verlangen naar Jezus' komst ook je hele leven nu doortrekken*, zo spoort Paulus aan. Jezus' komst is niet alleen een troostend en bemoedigend woord voor als je in de aula van het uitvaartcentrum bent of als op de begraafplaats staat..., *Jezus' komst heeft ook alles met je leven van nu te maken.* Want als je uit die verwachting leeft..., als dat die stip aan de horizon is... dan is dus niet je pensioen, niet je carrière, niet je eindelijk-uit-de-schulden-komen, niet je genezing het

allerbelangrijkste..., ja het *is* allemaal belangrijk, *intens belangrijk*.. maar wij kijken en verlangen in de kerk *nog* verder: die uiteindelijke terugkomst van Jezus... en dat zet je leven van nu in een heel ander licht. Je leeft met gespannen verwachting..., met hoop..., met vreugde diep van binnen, want... er wacht je iets heel moois! *Samen met Hem te zijn!*, zegt Paulus. Zo eindigde hij het eerste stukje: 'zo zullen wij altijd bij de HEERE zijn.' En daar eindigt hij het tweede stukje weer mee: 'opdat wij samen met Hem zouden leven'.

Wat een vreugde zal dat wezen! Wat een vreugde wacht je nog! Zult u dat nooit vergeten? Zullen u en ik proberen om over die bergen van vandaag, over die hobbels in je leven, die barricades waar je over heen hebt te klauteren..., zullen u en ik proberen om er toch overheen te kijken naar dat moment van straks? ... En als de bergen nu te groot zijn, als die barricade die je ervaart je al het zicht ontnemt..., misschien wil iemand anders u of jou dan even optillen om toch erover heen te kunnen kijken. Zullen wij elkaar optillen? Die vreugde, die toekomstige vreugde geeft moed! Geefthouvast! Geeft uitzicht. Wat een vreugde zal dat wezen, straks verenigd te zijn met Hem!

Wees daarom waakzaam, zegt Paulus (vers 6). Wees alert. 'Blijf wakker!

Slapen betekent namelijk: je merkt niet alles. Je bent er even niet bij. Je ogen zijn gesloten. Nou, zo roept Paulus zijn gemeenteleden op om de ogen open te houden in de wereld. Om niet in slaap te soezen, om niet meegezogen te worden.... Laat je niet meenemen!, zo zegt Paulus. Laat je niet afleiden door alle dingen die je doet en beleeft en in alles waar je verantwoordelijk voor bent. Nee, Je hoeft niet met je armen over elkaar Jezus' terugkomst te verwachten..., juist niet!..., je moet niet alles van deze wereld loslaten..., nee pak het leven met beide handen aan!..., leef je leven!..., maar zak niet weg in alle dingen van het nu! Droom niet weg! Nee, leef nu al met Jezus... en voor Jezus... en tot eer van Jezus. Geef Hem nu al de eer met je leven! Zoek nu al je vreugde en je houvast bij Hem. Geniet er nu alvast van dat je over Hem mag zingen, dat je bij Hem mag zijn, dat je je leven met Hem mag delen! Verlies Jezus niet uit het oog! Wees wakker en waakzaam!

Misschien dat je eens flink de bezem door je leven moet gaan halen en ruimte moet maken voor Jezus. Misschien dat je jezelf moet verplichten om scherp te blijven in alle dingen die op je afkomen..., dat je jezelf altijd zult voorhouden waar het nu echt om gaat in je leven en wat het uiteindelijke doel van je leven is. ... En leef heilig, zuiver..., leef met Jezus.

Op deze drempel naar het nieuwe kerkelijke jaar 2017-2018 kijken wij vooruit naar de wederkomst van Jezus. Wij vergeten niet wat achter ons ligt. Wij vergeten niet wie wij hebben moeten achterlaten in dit jaar. Nee, wij denken vandaag juist extra aan hen..., in de hoop en het verlangen om straks samen met hen Jezus te ontmoeten en bij Hem te zijn.

Wat een vreugde zal dat wezen, straks verenigd te zijn met Hem!

Wij verwachten Jezus' komst. Nee, wij zijn niet zo'n sektarisch groepje bij elkaar dat alleen maar aan de wederkomst denkt, zoals je wel eens hoort op journaal: een groep gelovigen teruggetrokken uit de wereld, ergens in de woestijn of op een berg, er vast van overtuigd dat Jezus op die en die datum zal terugkomen... Nee, wij hebben als taak om juist midden in de wereld te staan. Om te werken. Om te studeren. Om te rusten. Om Jezus' liefde door te geven. Om er voor anderen in deze wereld te zijn. Maar als het moment daar zal zijn, dan laten wij onze taken voor wat het zijn.. en zullen wij onze Heere binnenhalen... Geen flauw idee hoe dat allemaal zal zijn... maar wat een vreugde zal dat wezen... om op te staan en met Hem mee te gaan.